

Ernst Jünger

Heliopolis

S njemačkog preveo

Andy Jelčić

Ernst Jünger: Heliopolis

Biblioteka Stilit

Glavni urednik Marko Gregur

Urednik Marinko Koščec

Naslov originala: *Heliopolis*

© 1949, 1980 Klett-Cotta – J.G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, Stuttgart

Croatian edition published by arrangement with Illustrata Agency

© za hrvatsko izdanje Neolit, 2026.

© za prijevod Andy Jelčić i Neolit, 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez pisanog dopuštenja nakladnika.

Otisnuto u veljači 2026.

ISBN: 978-953-8563-13-3

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske

Knjiga je objavljena
uz potporu Grada Zagreba

SJEĆANJE NA JEDAN
GRAD

POVRATAK S HESPERIDA

Prostorija je bila sumračna, a blago ju je krivudanje ljuljalo; potresale su je nježne vibracije. Po stropu je kružila zaigrana svjetlost, sastavljena od crta. Srebrne su se iskre rasipale, trepereći i drhtureći da bi se, tražeći se, ponovno našle i spojile u valove. Odašiljale su elipse i krugove zraka, koji bi po rubovima gubili oštrinu, sve dok se ne bi usmjerili k početku, postajući jarkijima i naglo nestajući u vidu zelenih munja koje je gutala tama. Valovi su se stalno vraćali i nepravilnim se slijedom redali jedan za drugim. Isprepleli su se u uzorke, koji bi se na trenutak izoštravali, a u drugom se trenutku rasplinjavali, kada bi se ujedinilo uzdizanje i spuštanje. No kretanje je stalno donosilo nove uzorke.

Likovi su slijedili jedan drugoga kao na sagu koji se neprekidnim trzajima odmata i ponovno slaže. Stalno se izmjenjujući i nikada se ne ponavljajući, nalikovali su jedan drugome poput ključeva tajnih odaja ili motiva uvertire, koji se provlači radnjom. Uljuljkivali su osjetila. Takt im je davao pritajen huk, koji je podsjećao na udarce dalekih valova o obalu i na ritam vrtloga koji pritom nastaju oko obalnog stijenja. Riblja je krljušt svjetlucala, galebovo je krilo rezalo slani zrak, meduze su nadimale i opuštale klobuke, a veliko se lišće kokosove palme valovito povijalo na

vjetru. Školjke bisernice otvarale su se svjetlu. U morskim su vrtovima plutale smeđe i zelene trave, purpurni struči lišća lopočastih biljaka. Sitan se kristalni pijesak u obliku prašine uzdizao sa sipina.

U tome je trenutku slika postala određena: brod je lagano klizio preko stropa. Bio je to klipper sa zelenim jedrima, no ukazao se u obrnutom položaju, stojeći na jarbolima, dok su mu se valovi poput oblaka kovitlali oko trupa. Lucius je pogledom pratio njegovu lebdeću plovidbu.

Obožavao je tih četvrt sata umjetne tame u koju bi se noć produljila. Već je kao dijete tako ležao u svojoj sobici, dok je prozor još bio potpuno zastrt. Roditeljima i odgajateljima to nije bilo drago; htjeli su ga navesti na djelatnu atmosferu dvoraca, gdje se buđenje provodi trubom. No pokazalo se da mu sklonost zatvorenosti i sanjarenju nije naškodila. Pripadao je onima koji kasno ustaju, ali uvijek sve završe na vrijeme. Rad mu je išao od ruke, lakše i s nešto manje napora – na maloj udaljenosti od središta, gdje je promet manji. Sklonost usamljenosti, tihom osluškivanju i promatranju duboko u šumi, uz obalu mora, na vrhuncima ili pod južnim nebom bila je dar koji ga je pretežito jačao. Davao mu je natruhu melankolije. Tako je bilo do druge polovice života, do njegove četrdesete.

Zeleni je jedrenjak izmaknuo pogledu no zato se, također naopako, pojavio crveni tanker, zastarjeli model otočkoga svijeta. Približavali su se luci, a brodova je bilo sve više. Uzak prorez okruglog broskog prozora propuštao je njihove slike kao u *cameru obscuru*, okrećući ih naopako. Lucius je uživao u tom prizoru kao što se u komori promatra maketu koja nam prikazuje kretanje svijeta, a mi ga doživljavamo samo kao predstavu.

Voda za kupanje ugrijana je u *energeionu*. Plankton je još bio živ, a njegovo je svjetlucanje podizalo toplinu. Udarajući o pločice, valići su treperili; i tijelo je izgledalo kao da je umotano u blagu svjetlost, presvučeno fosforom. Pregibi zglobova, bore i obrisi izgledali su kao ocrtani srebrnom bojom, dlake pod pazuhom presijavale su se poput zelene mahovine. Na trenutke bi Lucius pomicao ruke i noge, a one bi tada zasvjetlucale jače. Nokte na rukama i nožnim prstima vidio je kao da se oblikuju u majčinu tijelu, na lijevoj je ruci vidio splet žila i grb na prstenu.

Konačno je zvuk roga najavio da se priprema doručak. Lucius je ustao; nježno je svjetlucanje utjecalo u zidove. Uzak prostor kupaonice postao je vidljivim; imao je ugrađen umivaonik i porculansku površinu za razne potreposti-ne. Koža mu je od soli jako pocrvenjela. Slatkom je vodom pod tušem sprao njezine tragove, a zatim se okrenuo prema toaletnom stoliću.

Fonofor je bio pokriven predmetima iz toaletne torbice. Lucius ga je uzeo u ruku i palcem pokrenuo kotačić za stabilne veze. Iz školjkaste udubine malene sprave odmah se začuo glas:

„Ovdje Costar. Na zapovijed.“

Slijedio je prijavak kakav je u pomorstvu propisan: zemljopisna duljina i širina, brzina broda, kemizam, temperatura zraka i vode.

„Dobro, Costar. Jeste li pripremili odoru?“

„Da, zapovjedniče, čekam pokraj Vaše kabine.“

Lucius je okrenuo još jedan broj, pa je odjeknuo drugi, zvonkiji glas:

„Ovdje Mario. Na zapovijed.“

„*Buon giorno*, Mario. Jesu li kola spremna?“

„Jesu, spremna i dobro popravljena.“

„Čekajte me u pola jedanaest na Državnome molu. Brod će pristati točno.“

„Na zapovijed. Kažu da su u gradu nemiri. Jedinica je za zaštitu obaviještena.“

„A kada nisu nemiri u gradu? Ne skrećite sa šetališta i tražite pratnju.“

Lucius je prekrio lice bijelom pjenom i pojačao svjetlo, a zatim je tanku mrežu zavnutih oštrica pustio da mu leprša oko obraza i brade. Kao i uvijek, pri brijanju su se javila ugodna sjećanja. Vidio je bijele Amonove rogove u bijelom kamenu i osjećao nekadašnju sigurnost dvorca od jaspisa. Razmišljao je i o šetnjama obalom rijeke s učiteljem Nigromontanom, a i o cvijeću koje se mijenjalo s godišnjim dobima. Na svakom bi zavoju crveni dvorac ponovno zasjao u sve većoj daljini. Trebao je ondje ostati – zašto je otišao s takva mjesta?

Odjeknuo je još jedan zov roga – ljudi su zauzeli mjesta, Lucius je kasnio. Otvorio je vrata kabine u kojoj je Costar razastro odjevne predmete po postelji, pomažući Luciusu da ih odjene, najprije mu pružajući rublje istkano od svjetlozelene svile. Kaput je bio nešto tamniji, zagasitozelen poput stabljike vrijesa, a rubovi su mu bili ukrašeni tankom zlatnom vrpcom. Bila je to nošnja lovaca konjanika, koju je Lucius odnedavno ponovno nosio, nakon mnogih godina posvećenih učenju i proučavanju te provedenih na putovanjima. U toj su jedinici od davnina služili sinovi iz Pokrajine dvoraca. Smatralo je se posve pouzdanom i iz nje su odabirani tekliči za prenošenje tajnih poruka i rukopisa. Časnike se viđalo u pratnji vojskovođa i prokonzula; pri svakom visokom stožeru, u blizini purpurnih odora, pojavljivala bi se po dva-tri zelena lovca. Bili su upućeni u važne tajne i često prenosili ključne poruke. U ovo doba promjene vlasti,

njihova je malena jedinica djelovala poput spajalice, koja je držala zapovjedna mjesta zajedno.

Costar je pripadao obiteljima koje su se od pamtivijeka naseljavale u sjeni dvoraca. Drugi i treći sinovi tih obitelji morali su u pomorce i ratnike, ako se nisu okušali u gradskim poslovima ili našli uhljebljenje kao laici u samostanima. U mahovinom obrasle kućice vraćali bi se nakon dugih razdoblja ili nikada, iako ih je njihovo mjesto ondje uvijek čekalo. Na njih se moglo osloniti gdje god bi se pojavili u službi. I danas je Lucius bio dirnut vidjevši kako ga Costar napeto promatra, u nastojanju da mu svaki komad odjeće doda upravo u trenutku kada mu je potreban. Nakon što je Luciusu gurnuo fonofor u unutarnji džep kaputa i krpicom mu obrisao posljednju, zamišljenu maglicu s gumba i vijenaca, odstupio je za korak i pažljivo pregledao svoje djelo.

Lucius je volio tu revnost u malim stvarima. Doživljavao ju je kao jedan od nesvjesnih znakova u kojima se potvrđuje red, kao viši instinkt. U njoj je osjećao i ljubav. Zato mu je pogled naklono počivao na Costaru, koji mu je nijemim naklonom pokazao da je odora besprijeekorna.

U salonu za doručak *Plavoga aviza*, broda glasonoše, vladao je uzbuđenje tipično za posljednji dan plovidbe. Uz tiho zujanje, ventilatori su upuhivali ohlađen i mirisan zrak, a iskre su frcale s ambijentalnih raspršivača. Brujanje glasova u prostoriji oživljenoj jutarnjim suncem i odrazima valova pratilo je zveckanje posuđa i narudžbe stjuarda, koji su ih melodiozno izvikivali u dizala do kuhinje.

Lucius se nakon pozdrava uputio do svojega mjesta uz prozor. Boja valova još je uvijek bila ona debela mora, zagašita kobaltno plava. Povremeno bi se uz trup broda podizali staklasti vrtlozi. U njihovu bi kovitlacu oživjele boje i razi-

grale se u uzorke mramora i cvijeća. Bijeli bi mjehuri blistali poput sitna biserja u tamnom obrubu.

„Sada možemo razumjeti Homera kada govori o moru tamnome poput vina. Čak bi i odvažnije usporedbe mogle biti na mjestu – zar ne, zapovjedniče?“

To je pitanje postavio patuljasti čovječuljak, zguren nasuprot Luciusu, lica starački naborana, iako je imalo izraz djetinjeg iznenađenja. Čovječuljak je bio odjeven u šire sivo odijelo, koje je na suvratku imalo dva prekrížena čekića, izrađena od lapis lazulija. U desnoj je ruci držao pisaljku, čijim je vrhom slijedio retke u džepnoj knjižici. Ispred tanjura stajao mu je fonofor akademika.

„*Comme d’habitude*“, kazao je Lucius stjuardu, koji je stao iza njegova stolca.

„*Comme d’habitude*“, ponovio je ovaj, a zatim se čulo kako pjevuši u dizalo:

„*Le déjeuner pour le Commandant de Geer.*“

Zatim se Lucius okrenuo čovječuljku i postavio pitanje: „Kako je moguće, gospodine rudarski savjetniče, da more najljepše boje pokazuje samo onda kada dođe u dodir s nečim stranim – želim reći: na obalama, u spiljama ili uz bokove brodova i morskih životinja?“

„Kao najdraži učenik mojega poštovanog učitelja Nigromontana trebali biste to znati bolje od mene. U njegovu učenju o bojama jamačno se može naći odlomak o utjecaju bijelih otoka na okolinu u boji?“

Lucius je znao o čemu je riječ; probudila su se sjećanja na nekadašnje razgovore.

„Ako se dobro prisjećam, taj utjecaj dovodi u vezu s jednom od svojih najdražih misli, kraljevstvom bijele boje. U njezinoj se blizini povećava važnost palete boja, onako kao što kralj plemstvu daje smisao i mjesto u hijerarhiji. Bijela je

temelj svih igara boja, također i u slikarstvu. Skupocjenost je bisera u tome što tu istinu čini zornom. Veliki je meštar jednom govorio o tome dok smo promatrali par crvenih zeba u šumi zametenoj snijegom.“

„Dobro je zapovjedniče. Vidim da ste ga pažljivo pratili. Što se tiče pridruživanja stranog elementa, mogli bismo također reći da je materija usporediva sa zatvorenom voćkom, a ljepota joj je vidljiva samo onda kada je nešto izvanjsko zareže poput noža. Tek brušenje pokazuje tajni uzorak skriven u kamenu. Trebali biste vidjeti moju zbirku ahata.“

„Ako Vas dobro razumijem, gospodine rudarski savjetniče, ljepota bi uvijek trebala biti posljedica neke ozljede?“

„Mogli bismo tako reći, jer kao apsolut ljepota ne postoji. Time bismo ušli u metafiziku boli. No nemojte to koristiti. Naišli biste na odobravanje koje vas ne bi veselilo. Osim toga, približavate se životnoj dobi u kojoj se događanje shvaća i naslućuje s druge strane, a ta je da se u tim pokusima otkriva punina materije. Na svako zavirivanje ona daje odgovor, utoliko bogatiji što je ono diskretnije. Za svaki ključ ima spremnu riznicu. Tim ključevima pripada, kao što znate iz Nigromontanova učenja o površinama, i svjetlo.“

„Toga se dobro sjećam. Pri svojim bi istraživanjima često rabio sliku presjeka – tako je smatrao da svemir, u obliku kako se ukazuje našim očima, predstavlja samo jedan od bezbroj mogućih presjeka. Svijet je poput knjige od čijih bezbrojnih stranica vidimo samo onu otvorenu.

Često bi također govorio i ovo: što je presjek tanji, to je veća spoznaja. Može se dosegnuti razina tankoće, koja daje naslutiti da je površina s dubinom identična kao sekunda s vječnošću. Kao primjer naveo je fini nanos na starim staklenim predmetima, mjehure od sapunice i prelijevanje

u duginim bojama, koje nastaje od ulja u lokvama. Svijet nigdje nije šareniji nego u najtanjim ovojnica – to je znak da se njegovo bogatstvo nalazi u neprotežnosti. Bio bih više naučio o tim stvarima da mi je ukazao i čast upoznavanja dvije srodne discipline – učenja o ništavilu i erotici, kojima se u to doba bavio. No tada sam još bio dječjega uzrasta, a kažu da je u međuvremenu ovo prvo u dijelovima kodirao u ‘pretpostavci svake moguće fizike’, dok je drugo potpuno iščeznulo.“

Sjena je prešla preko Luciusova lica. Rudarski se savjetnik nasmiješio, u međuvremenu zabilježivši nekoliko napomena u knjižicu.

„Ne biste zbog toga učinili manje ludosti, zapovjedniče. Učitelji poput Nigromontana pokazuju ciljeve, a ne put. U osnovi svaki put vodi k cilju. Inače, što se erotike tiče, razgovarao sam s adeptima, koji su je poznavali – tako, primjerice, i s Fortunijem, kada me posjetio u Falunskim rudnicima.“

Zastao je, razmišljajući, kao da se pokušava prisjetiti imena:

„Možda je to bilo i pri površinskim iskopima u Schneebergu. Bilo kako bilo, Nigromontan razliku između dubine i površine prenosi i na ljubav. O tome ću Vam podrobnije ispričati kada me posjetite u mojemu domu i pogledate ahate.“

Pri tim se riječima oprezno osvrnuo. No dvojica susjeda za istim su stolom bila udubljena u vlastiti razgovor. U međuvremenu se pojavio i stjuard s voćem kao uvodom u doručak.

Rudarski se savjetnik ponovno udubio u zabilješke. Označivši nešto olovkom, lijevom je rukom posegnuo za fonoforom ukrašenim palmom.

„Nešto me prekinulo, oprostite. Dokle smo stigli, Stasia?“

Jasan je djevojački glas odgovorio:

„Penjući se od *Mare Serenitatis* prema istoku... Posljednja je riječ bila ‘istoku’.“

„Dobro, Stasia, idemo dalje.“

Namjestivši se udobno na stolcu, počeo je diktirati, glasom koji je odavao sigurnost da će sve biti odmah zabilježeno.

„Penjući se prema istoku od *Mare Serenitatis*, putnik stiže u područje Kavkaza. U vidu predgorja, prilično odmaknuta od zapadne padine, iz ravnice se uzdiže skupina kratera, koju je Rutherford na svojoj karti nazvao *Turres somniorum*, a Fortunije ju je izmjerio na trećoj istraživačkoj ekspediciji.

Pri pogledu na nju povećava se dojam praznine i izumrlosti. Niti jedan islandski ledenjak i niti jedna polarna noć ne stvaraju takvu predodžbu smrti, udaljenosti od života, kao ti tornjevi u zrakopraznom prostoru, okupani blistavim svjetlom. Oko njih se širi usamljenost, koja duhu izmiče tlo pod nogama i prijeteći se povećava, poput žeđi za prolaska pustinjom. Brojni su slučajevi kada je panika, a zatim i ludilo, obuzela ne samo ponekog usamljenog istraživača nego i čitave karavane. Daljina je tako velika da srce obuzima čežnja za posljednjim čovjekom, čak i za neprijateljem, pa i golemim hobotnicama i čudovištima.

Uz to nastaje još jedno, ne manje neobično opažanje. Počinju se javljati povezanosti drukčije od onih koje su nam poznate kao život – povezanosti prostorne dispozicije. Duh je osupnut napetošću i iznenađenjem, protutežom prijetećem uništenju. Poput Scile i Haribde, ona se održava u zastrašujućoj ravnoteži. Apsolutnoj praznini s jedne strane

na drugoj odgovara blizina sila za koje čovjek nema odgovarajuće organe.

Slično bi nas čuđenje obuzelo kada bismo mogli vidjeti utjelovljen životni duh – kao moćnog nositelja ljubavi i neprijateljstava. Biljke, životinje i ljudi stopili bi se u veću figuru, poput željeznih strugotina u polju magnetskih sila. Spojili bi se u raskošno zastrašujući uzorak prekrivača našega svijeta. Stranac, koji ne bi poznao ljubav i bol, vidio bi bića magnetski povezana u čudesne lance, pod utjecajem tajanstvenih moći.

No ovdje je to drukčije. Nedostaje nam razgranatost strasti, zbrkano, a ipak poznato runsko pismo svijeta života. Duhovni svijet istupa neuvijeno, svjetlom koje zasljepljuje jače no što je oku drago. Otvara krug strogih i svećanih slika, otkrivajući planove koji su inače skriveni u najvećim dubinama svetih stvari.

Rast stalno nastoji ublažiti mjeru života i nadmašiti je cvatom. U tom se obilju osjećamo dobro. No ovdje se pokazuju poredci. Svjetlo je jedini vladar ove prazne pozornice, ali svjetlo koje nikakav medij ne nadjačava i ne ublažuje. Put zraka nesmiljeno je točan. Bojama nedostaju prijelazi, nježna igra, sumrak šumskoga tla i morskoga dna, atmosfersko sljublivanje. Svuda je naokolo pustinja lišena mirisa, zvuka i vremenskih prilika.

Zlatu dina i usamljenih uzvisina pridružuju se azurne sjene. Stijene i grebeni ukazuju se u kristalnom blještavilu. Nebo je nad tom poplavom svjetla razastrto poput šatora od najfinije, nenaborane i najcrnje svile.

S ruba isušenog morskog bazena prijete *Turres somniorum* sa sedam strmih vrhova, sličnijih stupovima ili obeliscima nego vulkanima. Vitki, svjetlozeleni čunjevi ravnog vrha uzdižu se u visine. Obodi zasljepljuju poput djevičan-

skih kruna, a pogled na njih budi sjećanja na proljetni snijeg i pojas ledenjaka.

Pri izlasku sunca, ti vrhunci odašilju uske, tamnocrvene jezike koji se kreću nevjerojatnom brzinom, neovisno o duljini dana. Putnika obuzme tjeskoba kada ga pogodi neko od tih nečujnih sječiva. Nalikuju vrhovima igala kompasa ili kazaljka satova kojima neka neistraživa svijest nadzire samu sebe. Pri takvom dodiru duh naslućuje što su to mjera i poredak svemira i shvaća da su crte, krugovi i svi jednostavni likovi ponori mudrosti. Istodobno ga dodirne krilo uništenja; osjeća kako pod nadmoći svjetla njegovome mehanizmu prijeti slom.

Turres somniorum uzdižu se ispred srebrnosivoga lanca Kavkaza. Podnožja im izrastaju iz zlatnosmeđih brežuljaka. Dok se putnik približava, prizor svakim korakom postaje uzvišenijim. Vrhunci zrače fantazmagorijskom raskoši. Vidljivom pomalo postaje i kristalna šuma kojom je opleteno podnožje, visoki trstik od minerala, ohlađenih boja davno ugašenih požara. Golemi su kristali oblika koplja i oštrica, poput sivih i ljubičastih mačeva, čiji su vrhovi otupjeli na užarenom dahu svemirskih kovačkih vatri.

U sjeni stjenovitih naslaga vlada sivi, opalni sumrak. Smrtnik, koji se sitan poput mrava provlači kroz taj vijenac monolita, uzalud će se pokušavati domisliti njihova podrijetla. Nikakva znanost onamo ne prodire. Vjerojatno smijemo pretpostaviti da su nastali pod utjecajem elementa beskonačno nadmoćnih svim vrstama poznate vatre, bez obzira jesu li djelovali iz dubina ili su udarili iz svemira. Nekoć, u najudaljenijem zvjezdanom trenutku, te su se svemirske dragocjenosti užarile u sedmerostrukom sjaju, kao smaragdi na čipki obruba postanka, u neistraživim konstelacijama. Tek tu shvaćamo da su velike kozmogonije i sage o

postanku beskrajno istinitije od svakog drugog konstrukta uma.

Književno stvaranje prodire dalje od spoznaje. Djetinji se duhovi lakše mogu othrvati pogledu na ova carstva. Veliki tragači za blagom zadržavaju razbor tamo gdje se i najveći znalac uplaši. Tako je Fortunije kristalnu šumu vidio kao vijenac oko čaške, a vrhunce kao cvjetišta i lože plodova. Za tu je sliku bio nagrađen čudesnim nalazima. Neka zato uspon na smaragdne tornjeve i prodor u njihova ždrijela bude opisan njegovim riječima:

‘Utaborio sam se u podnožju najjužnijega od zelenih velikaša. Već je nekoliko kratkih obilazaka pokazalo da je uspon moguć. Strmina kristalnoga zida bila je stupnjevana i razdijeljena u pojaseve na način koji je podsjećao na piramide Inka i Maja. Ovdje su se zakonitosti svijeta kristala pokazivale u svojem najpravilnijem obliku. Nije se bilo teško penjati uskim, no oštro odrezanim stubama u prostorima gdje tijelo podliježe sili teže u tako maloj mjeri da se čini kako ga pogoni misao.

Da bih unutrašnjost kratera vidio pod punim osvjetljenjem, penjao sam se dok je sunce bilo u zenitu. U to doba dana kolosi privlače sjene bliže sebi. Približavajući se, támne kroz sve nijanse zgrušane krvi. Sjene se stapaju i s dalekim planinama, velikim otvorima kratera i strmim obalama. Visinama se priljubljuju u obliku tamnih poruba i uskih srpova. Postupno zagospodari samo svjetlo, a zeleni tornjevi nalikuju izbočinama na srebrnom štitu, koji kako se uspinjemo postaje većim i sjajnijim.

Kada sam se popeo na obod, sunce je bilo u zenitu. Svjetlost se tako pojačala da je narušavala oblike, a okolini pretvarala u ploču najblistavija srebra. Za duljega bi mi boravka ondje, unatoč masci, sunce moglo sažeći oči; stoga

Sadržaj

5 SJEĆANJE NA JEDAN GRAD

- 7 POVRATAK S HESPERIDA
- 61 NEMIRI U GRADU
- 76 U PALAČI
- 98 SIMPOZIJ
- 113 ORTNEROVA PRIČA
- 146 IZLET U VINHO DEL MAR
- 168 NA PAGOSU
- 191 U VOJNOJ ŠKOLI
- 204 PČELINJAK

219 DRUGI DIO

- 221 ATENTAT
- 252 U ARSENALU
- 267 RAZGOVORI U KAVEZU ZA PTICE
- 294 POTHVAT U CASTELMARINU
- 310 ANTONIOV POGREB
- 315 NOĆ LOVORA
- 324 PAD
- 336 U ORTNEROVU VRTU
- 341 PLAVI PILOT
- 349 OPROŠTAJ S HELIOPOLISOM

353 Bilješka o autoru

355 Bilješka o prevoditelju

Do sada objavljeno

Stefan Zweig
24 sata u životu jedne žene, Leporella
Novele

Ivana Šojat
Tri carstva
Prozni zapisi

Pavao Pavličić
Krežin imenjak
Roman

Vid Balog
Cigle, krave i legende
Drame

Ivan Golub
Knjiga poučaka
Prozni zapisi

Petr Hruška
Ugledao sam svoje lice
Poezija

Goran Tribuson
Truba Cheta Bakera
Roman

Alberto Guerra Naranjo
Samoća vremena
Roman

Karel Čapek
Majka
Drama

Sara Gordan
Noć
Roman

Julijana Matanović
Stoji ti put
Roman

Sašo Ognjenovski
Turneja
Roman

Sanja Pilić
Šetnje, zaborav
Prozni zapisi

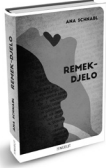
Simona Jovanoska
Dan jednog crva
Roman

Alina Nelega
Oblak u obliku deve
Roman

Ivan Klíma
Sat tišine
Roman

Ana Schnabl
Remek-djelo
Roman

Irma Sztáray
**Posljednje godine
carice Elizabete**
Roman

Ingvild H. Rishøi
Stargate
Roman

Ernst Jünger
Heliopolis
Roman

Stefan Zweig
Ljubav Erike Ewald
Roman

Tomislav Šovagović
Marilyn-express
Roman

Arian Leka
**U traganju za
izgubljenom košuljicom**
Roman

E. T. A. Hoffmann
Orašar i Kralj miševa
Roman

nakladnik

Neolit
Katarine Zrinski 19
48 000 Koprivnica
www.neolit.hr
info@neolit.hr

za nakladnika

Marko Gregur

lektura i korektura

Franjo Nagulov

ilustracija na naslovnici

Freepik

dizajn i prijelom

Jasna Goreta

tisak

Denona, Zagreb

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu
knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005919853909366.